

EXHIBIT A.346

**Military Court of Appeal
In Judea and Samaria and the Gaza Strip**

Before the Panel: Colonel Shaul Gordon
 Colonel Eliezer Wolff
 Colonel Moshe Tirosh

Judea and Samaria Appeal 1776/04
Judea and Samaria Appeal 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

- Presiding Judge
- Judge
- Judge

Sanah Mohamed Shehadeh, Identity No. 081021198 (Appellant in File 1776/04 and Respondent in File 1777/04) (Represented by Counsel for the Defense, Adv. Ahlam Haddad)

- v. -

The Military Prosecutor (Appellant in File 1777/04 and Respondent in File 1776/04) (Represented by Counsel for the Prosecution, Major Morris Hirsch)

Kahira Sa'id Al-Sa'di, Identity No. 903946960 (Appellant in File 2397/04) (Represented by Counsel for the Defense, Adv. Azbarga)

- v. -

The Military Prosecutor (Respondent in File 2397/04) (Represented by Counsel for the Prosecution, Major Morris Hirsch)

Appeal against the Judgment by the Judea Military Court in File No. 3544/02 (Panel headed by the Honorable Deputy Presiding Judge Colonel Netanel Benichou and the Honorable Judges Major Arie Dorni and Major Zeev Afik) on July 7, 2004

And the Judgment by the Judea Military Court in File No. 3529/02 (Panel headed by the Honorable Presiding Judge Colonel Shlomi Kochav and the Honorable Judges Major Eli Toussia Cohen and Major Abraham Einhorn) on August 29, 2004

(The appeals in Files 1776/04 and 1777/04 were denied
The appeal in File 2397/04 was granted)

Date of Hearing: July 11, 2005, 4 Tamuz 5765

[Stamp] P 5: 134

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

Judgment

Presiding Judge, Colonel S. Gordon:

Main Facts:

On March 21, 2002, at about 4:20 p.m., a suicide bomber blew himself up on King George Street in Jerusalem. As a result of the bombing, three civilians were killed: the late Zippora Shemesh, who was pregnant at the time; the late Sgt. Major Gadi Shemesh and the late Yitzhak Cohen; and 81 civilians were injured and massive damage was also caused to property.

Following the investigation by the security forces, **Kahira Sa'di**, a resident of a-Ram, was arrested on May 8, 2002 (Appellant in File 2397/04, hereinafter: "**Kahira**"), and **Sanah Shehadeh**, a resident of the Kalandiya Refugee Camp, was arrested on May 24, 2002 (Appellant in File 1776/04, hereinafter: "**Sanah**").

Upon completion of the investigation, indictments were filed against the two, attributing to them a series of offenses, *inter alia*, causing intentional death and causing injury to the victims of said attack.

Eventually, following a plea bargain reached with the Military Prosecutor, the indictments were amended whereby the offenses of causing intentional death were changed to **accessory to causing intentional death**, and the offenses of attempting to cause intentional death with regard to injury of the bombing victims were changed to **accessory to attempting to cause intentional death**.

Since they were both convicted on the basis of admitting to the counts, each in her own case, different panels of judges were required for hearing their cases with regard to the matter of sentencing. First, **Sanah** was sentenced. Although the Prosecution argued that it would be appropriate to sentence her to several consecutive life sentences, the panel of judges hearing her case decided that a single life sentence would suffice. A month later, because the Court required a different panel of judges for sentencing **Kahira**, the panel that heard her case decided to sentence her to three life sentences and another 30 years, all consecutively one after the other.

Consequently, and because these sentences did not satisfy the parties, three appeals have been filed: the Prosecution's appeal of the decision not to sentence **Sanah** to several consecutive life sentences as in the case of **Kahira**, and on the other hand, the appeals filed by both against the ruling sentencing them to life imprisonment as opposed to a set number of years, and particularly the decision to sentence **Kahira** to three consecutive life sentences.

Since we are dealing with a single incident and with the consent of the parties, we have decided to unite the hearings and to hand down a single ruling in these appeals.

The involvement of the Appellants

The parties agree that notwithstanding certain differences between the two, their part in the above mentioned bombing attack did not differ sufficiently to justify different sentences, and therefore their sentences should be the same. This being the case, and before explaining the matter of their appropriate sentence, we must go back to the days prior to this horrific attack and understand the involvement of the Appellants in carrying it out.

As we see in the indictment filed against them, to which they have admitted, the fugitive **Nasser Shawish** (hereinafter: "**Shawish**") and one **A/Karim Aweis** (hereinafter: "**Aweis**") had arranged for the suicide bombing to be carried out.

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

According to the original plan, two suicide bombers were meant to carry out the attack: **Mohamed Hashaika** and a young woman known as **Suzie**. However, after the two were photographed as taking responsibility for the bombing attack, **Suzie** changed her mind and returned to her home in Nablus.

Around the same time, **Sanah** met a school friend by the name of **Obeida**, who was related to the fugitive **Shawish**, and who had sent to him young people who were willing to carrying out suicide attacks, and the latter asked for **Sanah**'s help in this activity. **Shawish** contacted **Sanah** and they met. At first **Sanah** told him that she did not have time to help introduce suicide terrorists, but the two decided to keep in touch.

On March 20, 2002, the day before the bombing in our case, **Shawish** asked **Sanah** to take a suicide bomber into Jerusalem for the purpose of carrying out a suicide bombing attack. **Shawish** told her that another young woman would help her in this matter.

The next day, on March 21, 2002, **Shawish**, **Aweis** and **Sanah** met with the suicide bomber at a hotel. Once the suicide bomber was fitted with the explosive belt, the four of them went to someone's house. At this stage, **Shawish** and **Aweis** instructed **Sanah** and the suicide bomber that if they are discovered by the IDF forces, **Sanah** must run away and the bomber should blow up the explosive belt he was wearing.

Later, because **Aweis** had had some doubts because **Sanah** was having concerns about carrying out the bombing attack, and because she was dressed in traditional Arab clothing, he called someone he knew by the name of **Kahira**, who had previously agreed to take part in carrying out suicide bombings and in accompanying suicide bombers. **Kahira** arrived at the meeting place **Aweis** had picked, where she was introduced to the suicide bomber and to **Sanah**. **Aweis** asked **Kahira** to travel with **Sanah** and the suicide bomber, since she was wearing pants and her head was uncovered. **Kahira** sat in the back seat of the car, next to the suicide bomber, while **Sanah** sat in the front, next to the driver of the car, **Shawish**.

Shawish drove the three of them to the vicinity of the a-Ram checkpoint and from there they continued to Jerusalem on foot, having bypassed the checkpoint. Later, after **Kahira** had bought flowers which she gave to the suicide bomber, the three travelled to Jaffa Street in Jerusalem by taxi. Once they reached Jaffa Street, they looked for a crowded place that would be suitable for carrying out a bombing attack. At this stage, **Kahira** instructed **Sanah** to walk behind her and behind the suicide bomber because she was concerned that her traditional clothing may arouse suspicion.

At some stage, **Sanah** noticed a crowded area and consulted with **Kahira** as to whether the place was suitable for carrying out a suicide bombing. When **Kahira** agreed with her, they sent the suicide bomber to carry out the bombing attack while they hurried away from the place.

Several minutes later, at around 4:20 p.m., the suicide bomber blew himself up, causing the deaths of three civilians, injuring another 81 and causing massive damage to property.

Criminal liability as Accomplice or as Accessory

Although the previous Court was not required to rule on the criminal liability of the Appellants, either as full accomplices or only as accessories, it appears that this was the decision hanging in the air when the panels of judges were required to address the matter of sentencing, and the parties also argued this issue in the Court of Appeals.

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

In my opinion, since the Prosecution agreed to change the offenses of causing intentional death to accessory to causing intentional death, there is no need to ponder this issue further. Although it is obvious that they came as accomplices to carry out the offense, since the Prosecution has agreed as part of the plea bargain to consider them only as accessories, I am afraid that it cannot now claim that they should be judged as accomplices.

The Military Prosecutor argued before us that with its agreement to amend the indictments the Prosecution intended to consider the two as accomplices under Section 14 (a) (2) of the Order regarding Rules of Liability for an Offense (Judea and Samaria) (No. 225), 1968, which also mentions an accessory in committing an offense.

With all due respect, it appears to me that in this matter, the Military Prosecutor is mistaken. This Court has frequently had to lay out the differences between the various alternatives in the foregoing Section 14, and even if matters are not clear from the language used in the Section, the basis for the admissibility of this Section in the Penal Code prior to Amendment 39, which is Section 26, and its interpretation, we find that Section 14 (a) (1) deals with the principal perpetrator, Section 14 (a) (2) deals with an accomplice to the crime, Section 14 (a) (3) deals with an accessory and Section 14 (a) (4) deals with the instigator (Judea and Samaria Appeals 320, 323/03 **Military Prosecutor v. Hamdallah Ali**).

Consequently, since the indictment was amended and explicitly states that their liability is as accessories to causing intentional death and since it is also clear that at the outset, the Prosecution did not consider the liability of the Appellants as principal perpetrators but rather as accomplices only, and since there is no doubt that they did not trigger the switch causing the explosive device to go off by their own hand, it is only understandable that by amending the indictment, the Prosecution agreed to consider them as accessories.

Furthermore, it should be noted that whether thus or the other, whether the Prosecution assumed that they fall under Section 14 (a) (2) or Section 14 (a) (3), since the indictment was amended and the word "accessory" was explicitly added, there can be no dispute that it was agreed that they were not accomplices in the offense.

[Stamp] P 5: 137

Moreover, I can only reiterate and emphasize that (as emphasized in the matter of Hamdallah Ali, above) the Prosecution would do well if when attributing liability for an offense under one of the alternatives in Section 14 (a) of the Order regarding Rules of Liability for an Offense, it explicitly states to which alternative in the Section it refers. This issue has already come up in the past and it is unfortunate that in this case also the Prosecution deemed it sufficient to make such a vague mention that the liability of the Appellants falls under Section 14 (a).

Appropriate sentence for the Appellants

We have often clarified that by law the principal perpetrators, accomplices, accessories and instigators all bear full responsibility for committing the crime, as set out in the foregoing Section 14 (a), after all, when discussing the question of sentence it is clear that the principal perpetrators and accomplices differ from the accessories and the instigators.

It is simple and clear that if the Appellants were convicted of an offense as principal perpetrators, they should have been sentenced to a number of consecutive life sentences equivalent to the number of victims whose lives they cut short. Nonetheless, as they were convicted only as accessories, this is not the case.

In our case, the Prosecution sought to lend weight to the facts of the case, and given the significant part played by the Appellants, to judge them as though they were full accomplices in committing the offense. This I cannot do. Once the Prosecution has issued an indictment through the front door they cannot now slip back through the window, and once a first instance charge has been waived it cannot be reinstated in the Appeals Court.

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

The Prosecution controls the wording of the indictment, and in this matter the Court relies on what is placed before it. The Prosecution's consent to change the indictment to only accessories to the crime, even if in error, is significant, and the Counsels for the Appellants quite rightly relied on this when they admitted to the counts laid against the two.

In the tension between the need for "the punishment to fit the crime" and the duty to judge and to also lend weight to the interest of reliance, it seems to me that in this case, the scales, quite clearly, lean towards the Appellants.

It should be noted that the Military Prosecutor failed to show a case where this Court imposed a more severe punishment than one life sentence on anyone convicted as accessory to causing intentional death (see for example: Judea and Samaria Appeal 65/02, **Mukdi v. Military Prosecutor**) even when a criminal act causes the deaths of several people, and therefore, in our case, we are required to maintain a level of punishment that distinguishes between an accessory and the principal perpetrator and the accomplice in the offense.

Therefore, I find no substance in the Prosecution's appeal in the case of **Sanah**, and if my opinion bears any weight, this appeal should be dismissed.

Similarly, I find no substance in the appeal made by Counsel for the Defense in the case of **Sanah**. As mentioned, although we are forced, based on what has been heard, to consider her only as an accessory, and so it is, there is no doubt that she is a first degree accessory to the crime. If in the case of the said **Mukdi** we found it appropriate to impose a single life sentence on someone who assisted the suicide bomber in carrying out the bombing attack on the No. 5 bus in Tel Aviv without him being explicitly told that he was assisting in such attack, indeed the sentence to be imposed upon **Sanah**, who was aware of the bomber's intention and even played a significant part in taking him to the scene of the bombing attack and in selecting the suitable target, should certainly not be lighter than his.

With regard to sentencing of **Kahira**, it seems to me that given the sentence handed down for **Sanah**, and given the agreement of the parties that the involvement of the two of them was similar and therefore their punishment should be similar, her appeal should be granted.

[Stamp] P 5: 138

I have read the ruling of the previous Court, which decided to sentence her to three life terms plus 30 years' imprisonment consecutively; however, I cannot accept its arguments. The previous Court was aware of the sentence imposed upon **Sanah** a few weeks earlier, but in its opinion, the Court erred in ignoring the significant part she played in carrying out the attack. Indeed, there is substance in this argument; nonetheless, given the reasons set out above, and particularly the Prosecution's agreement to amend the indictments, its sentence cannot be upheld.

In conclusion: It is appropriate that **Kahira**'s appeal be granted and that instead of the sentence imposed by the previous Court, a sentence of only one life term be imposed upon her.

Judge Colonel E. Wolff

I concur.

Judge Colonel M. Tirosh

I concur.

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

Appeal is granted, as per the opinion of the Presiding Judge, Colonel S. Gordon.

Granted and issued on this day, July 31, 2005, 24 Tamuz 5765, in the presence of the Appellants, their Counsel and the Military Prosecutor.

Judge

Presiding Judge

Judge

Recorded by: LP

FROM : MOSHE S. TIROSH, M.D, LL.B, FCLM FAX NO. : 972 3 6737756July 14 2005 09:45PM P2

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

Appeal is granted, as per the opinion of the Presiding Judge, Colonel S. Gordon.

Granted and issued on this day, July __, 2005, __ Tamuz 5765, in the presence of the Appellants, their counsel and the Military Prosecutor.

Judge _____ Presiding Judge _____ [Signature]

Judge

[Stamp] No. 0345059 Colonel Moshe Tirosh
Judge at the Military Court of Appeals

Recorded by:

[truncated text]

14-JUL-2005 THU 1:38 PM 02084480

P. 07

Judea and Samaria Appeal 1776 & 1777/04
Judea and Samaria Appeal 2397/04

Appeal is granted, as per the opinion of Presiding Judge Colonel S. Gordon.

Granted and issued on this day, July __, 2005, __ Tamuz 5765, in the presence of the Appellants, their counsel and the Military Prosecutor.

[Signature]

Judge

[Signature]

Presiding Judge

Judge

Recorded by:

6

July 14, 2006 2:30 p.m.

FAX 02084460

LISHKA IRURIM

007

[Stamp] P 5: 141

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P5: 134-141.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document bearing the bates number, P5: 134-141.

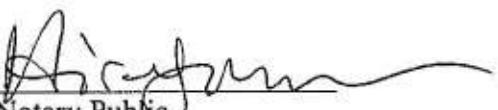

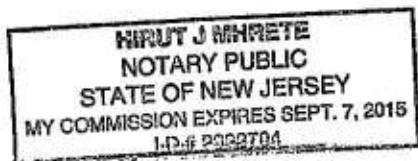
Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 28 day of February, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
28 day of February, 2014

Notary Public

1776/04
ע' איו"ש
1777/04
ע' איו"ש
2397/04
ע' איו"ש

בית המשפט הצבאי לעורורים
באיו"ש ובאזה"ע

בפני הרכב:
אל"ם שאול גורדון
אל"ם אליעזר וולף
אל"ם משה תירוש

סנאה מחמד שחאדה, ת"ז 081021198 (המעוררת בתיק 1776/04 והמשיבה בתיק 1777/04)
(באמצעות ב"כ עו"ד אחלאם חדאד)

נגד

התובע הצבאי (המעורר בתיק 1777/04 והמשיב בתיק 1776/04) (בamuצאות ב"כ רס"ן מורייס
HIRSH)

קאהירה סעד עלי סעד, ת"א 903946960 (המעוררת בתיק 04/2397) (בamuצאות ב"כ עו"ד
אזרוגה)

נגד

התובע הצבאי (המשיב בתיק 04/2397) (בamuצאות ב"כ רס"ן מורייס הירש)

ערעור על פסק דין של ביהמ"ש הצבאי יהודה בתיק מס' 3544/02 (הרכב בראשות כב' המשנה
לנשיא סא"ל נתנאל בנישו וככ' השופטים סרן אריה דורני וסרן זאב אפיק) מיום 7.7.04
ועל פסק דין של ביהמ"ש הצבאי יהודה בתיק מס' 3529/02 (הרכב בראשות כב' הנשיא סא"ל
שלומי כוכב וככ' השופטים סרן אלי תושיה כהן וסרן אברהם איינהו) מיום 29.8.04

(הערורים בתיקים 1776/04-1 1777/04 נדחו
הערעור בתיק 2397/04 התקבל)

תאריך הישיבה: 11 ביולי 2005, ד' בתמוז התשס"ה.

ענין אישוש
2397/04

פסק דין

הנשיא אל"ם שי גורדון:

עיקרי העובדות

ביום 21.3.02, בסביבות השעה 20:16 פוצץ עצמו מחלבן מתאבד ברחוב המלך ג'ורג' בירושלים. כתופאה מהפיצוץ נהרגו 3 אזרחים: ציפורה שמש ז"ל, אשר הייתה בחניון אותה עת, וס"מ גדי שמש ז"ל ויצחק כהן ז"ל, וכן נפצעו 81 אזרחים ונגרם אף נזק רב לרכוש.

בעקבות חקירת גורמי הביטחון נערכה ביום 8.5.02 **קאהירה שעדי** תושבת ארם (המערערת בתיק 2397/04, להלן: **קאהירה**), וביום 24.5.02 נערכה סנאא שחדרה תושבת מחנה הפליטים קלנדיה (המערערת בתיק 04/2004, להלן: **סנאא**).

עם השלמת חקירתן הוגש נגד התשתיים כתבי אישום אשר ייחסו להן שורה של עבירות, ביניהם גרים מותם ופציעתם של קורבנות הפיגוע האמור.

סופס של דברים; בעקבות הסדר טיעון אשר גובש עם התביעה הצבאית, תוקנו כתבי האישום, באופן שעבירות גרים מותם הומרו בעבירות של **סיווע לריגמת מות בכוננה** ועבירות הניסיון לריגמת מות בכוננה, בגין פציעתם של קורבנות הפיגוע, הומרו בעבירות של **סיווע לניסיון לריגמת מות בכוננה**.

מושחרשו השתיים על-פי הودאותן, כל אחת בתיקה היא, נדרשו החרכבים השונים אשר דנו בעניין לשאלת העונש. ראשון, נגור דינה של סנאא. הגם שההתביעה טעונה כי ראוי היה לנזר לה מספר מאسري עולם מצטברים, מצא החרכב אשר זו בעניינה להסתפק בעונש של מאסר עולם אחד בלבד. חדש ימים מאוחר יותר, משנדרש בהמ"ש בחרכב אחר לעונשה של קאהירה, מצא החרכב אשר זו בעניינה לנזר לה 3 מאסרי עולם ו-30 שנות מאסר, כולל במצטבר זה זאת.

משכך, ומשלא הניתו עונשים אלה את דעתם של הצדדים, הוגש לנו 3 ערעורים אלה: ערעורה של התביעה על החילתה שלא לנזר לسانא מספר מאسري עולם מצטברים, כפי שנעשה בעניינה של קאהירה, ומנגד ערעוריהן של השתיים על עצם החילתה לנזר להן עונש של מאסר עולם, תחת עונש קצוב בשנים, ובפרט על החילתה לנזר לקאהירה 3 מאסרי עולם מצטברים.

הואיל ומדובר בפרשא אחת ובהסכמת הצדדים, החלטו לאחד את הדין וליתן חילתה אחת בערעורים אלה.

תלאן של המערערות

מוסכם על הצדדים כי חרף הבדלים מסוימים בין השתיים, אין חלקן בפגיעה האמור שונה באופן המצדיק גיררת עונשים שונים ועל כן צריך וונשים יהיה זהה. הואיל וכך, וטרם נדרש לשאלת העונש הרואוי להן, נדרשים אנו לשוב לימיים שקדמו לפיגוע המחריד האמור ולמידת מעורבותן של המערערות בהוצאתו אל הפועל.

כעולה מכתב האישום שהוגש נגד השתיים, אשר בעבודותיו הודה כאמור, נדברו המבוקש נאצ'ר שויש (להלן: **שויש**) ואחד ע/ברים עוויס (להלן: **עויס**) להוציאו אל הפועל פיגוע התאבדות.

ע"י איו"ש
2397/04
ע"י איו"ש

על פי התוכנית המקורית, אמרורים היו לבצע את הפיגוע שני מוחבלים מותאבדים: מוחמד חשיקה וצעירה בשם סוו. יחד עם זאת, לאחר שהשניים צולמו כשם נוטלים אחריות לפיגוע, החלטה סוו לходить בה מכוונת השבנה לביתה בכם.

באותם ימיםפגשה שנאה בחברתה ללימודים בשם עובייה, אשר הייתה מוקורת למכובש שוויש ואף שלחה אליו עיריים המעניינים לבצע פיגוע התאבדות, והאחורונה בקשה מסנאא את עוזרתה בפעילותה הניל. שוויש יצר קשר עם שנאה והשניים נפגשו. תחילת מסרתה שנאה כי אין לה זמן לשיער בחזרה מוחבלים מותאבדים, אך השניים קבעו להמשיך ולשמור על קשר.

ביום 20.3.02, יום קודם לביצוע הפיגוע נשוא ענייננו, בקש שוויש מסנאא להעביר מוחבל מותאבד לתוך ירושלים לצורך ביצוע פיגוע התאבדות. שוויש מסר כי בעניין זה תשיער בידה צעירה נוספת.

למחרת, ביום 21.3.02, נפגשו שוויש, עוויס וסנאא עם המוחבל המותאבד במלון. לאחר שהמוחבל המותאבד הולבש בחגורת הנפץ, נסעו הארבעה לבתו של פלוני. בשלב זה חנתו שוויש ועוויס את שנאה ואת המוחבל המותאבד כי אם ייחשפו ע"י כוחות צה"ל, על שנאה לברוח ואילו המוחבל יפוצץ את חגורת הנפץ שעל גופה.

בחמשן, משחתעורר ספק בליבו של עוויס שמא חששת שנאה לבצע את הפיגוע, ומאותר זו הייתה לבושה בלבוש ערבי-מוסורי, התקשר הוא למקרה בשם קאהיריה, אשר הסכימה בעבר להשתתף ביצוע פיגוע התאבדות ובהובלת מוחבלים מותאבדים. קאהיריה הגיעה למקום המפגש שקבע עוויס, שם הוציאו בפניה המוחבל המותאבד וסנאא. עוויס ביקש מקאהיריה לנסוע יחד עם שנאה ומוחבל המותאבד, הואיל ולבושה הייתה במכנסיים ורואה גלו. קאהיריה התישבה במושב האחורי של הרכב, ליד המוחבל המותאבד, ואילו שנאה ישבה במושב הקדמי, ליד נהג הרכב שוויש.

شوיש השיע את השלושה עד לקרבת מתחום ארם ומשם המשיכו רגלית לירושלים, לאחר שעקרו את המוחסום. לאחר מכן, ולאחר שקאהיריה אף קנתה פרחים אותן מסרתה למוחבל המותאבד, נסעו השלושה במנונית לרחוב יפו בירושלים. משהגיעו לרחוב יפו, תרו הם אחר מקום-dom אשר יתאים לביצוע הפיגוע. בשלב זה הורתה קאהיריה לשנאה ללקת מאחוריה ומאתורי המוחבל המותאבד, לאחר וחשה כי לבושה המוסורי יעורר חשד.

בשלב כלשהו הבחינה שנאה באזור הומה אדם והຕיעצה עם קאהיריה אם מותאים המקום לביצוע הפיגוע. משחשכימה עמה קאהיריה, שילחו השתיים את המוחבל המותאבד לביצוע הפיגוע, ואילו חוץ מיהרו לתרחק ממקום.

כעבור דקوت ספורות, בסביבות השעה 20:16, פוצץ עצמו המוחבל המותאבד וגרם כאמור למותם של שלושה אזרחים, לפציעתם של 81 ולנזק רב לרכוש.

אחריות כ"שותף" או כ"مسייע"

האם שביהם"ש קמא לא נדרש להזכיר בשאלת האחריות המשפטית של המערערות, אם כשותפות מלאות לעבירה או שמא רק כمسייעות, דומה כי הכרעה זו היא שריפה בחיל האויר עת נדרשו החרכבים השונים לשאלת העונש, ואף ביביהם"ש לעורערים טענו הצדדים בעניין זה.

ע' איו"ש 1776+1777/04
2397/04 ע' איו"ש

לטעמי, משהסכמה התביעה להמיר את העברות של גרים ממות בכוונה לעברות של סיעע לזרים ממות בכוונה, אין עוד מקום להרהר אחר עניין זה. הגם שascalצמי פשוט הוא כי באות זה בלבד שותפות לביצוע העבירה, משהסכמה התביעה, במסגרת הסדר טיעון, לראות בהן מסייעות בלבד, חושני שמנועה היא מלטען כי יש לדון בשותפות.

טע בפנינו התובע הצבאי, כי בהסתמכתה של התביעה לתקן את כתבי האישום התכוונה היא לראות בשתיים כשותפות הבאות בגדודו של סעיף 14(א)(2) לזו בדבר כליל האחריות לעבירה (יהודיה והשומרון) (מס' 225), תשכ"ח – 1968, אשר אף בו מזכיר המסייע ביצוע העבירה.

עם כל הכבוד, דומה כי בעניין זה נקלע התובע הצבאי לכלל טעות. לא אחת עמד בימ"ש זה על ההבדלים שבין החלופות השונות של סעיף 14 הניל, והגם שהדברים אינם עולים באופן ברור משלו הטעיף, הרי שבהתאם על מקובלו של סעיף זה בחוק העונשין קדום מס' 39, הלא הוא סעיף 26, והפרשנות שניתנה לו, מקובלנו כי סעיף 14(א)(1) עניינו במבצע עיקרי, סעיף 14(א)(2) עניינו בשותף לעבירה, סעיף 14(א)(3) עניינו במסייע ואילו סעיף 14(א)(4) עניינו במindle עי איו"ש 323/03 התובע הצבאי ניחמדאללה עלי).

על כן, משתוקן כתוב האישום וצוין בו במפורש כי מיחסת להן אחריות בגין "סיווע לריגמת מות בכוונה" ומשברור כי גם לכתילה לא ייחסה התביעה למעורבות אחריותUMB מבצעות עיקריות אלא בשותפות בלבד, משאין מחלוקת כי לא הן אלה שלחצו על המתג וגרמו במו ידיהם להפעלת חגורת הנפץ, הרי שרק מובן הוא כי בתיקון כתוב האישום הסכימה התביעה לראות בהן מסייעות.

למעלה מן הצורך לומר, כי בין כך ובין אחרת, בין אם סברה התביעה כי באות הן בוגדר סעיף 14(א)(2) ובין אם בוגדר סעיף 14(א)(3), משתוקנו כתבי האישום והוספה במפורש המילה "סיווע", שוב לא יכולה להיות מחלוקת כי חוסכם שאין הן באות בלבד בשותפות לעבירה.

בשולוי הדברים, אין לי אלא להזoor ולהציג (כפי שהודגש עניין "חמדאללה עלי" הניל) כי טוב תעשה התביעה אם בעית ייחס אחריות לעבירה מכוח אחת מחלופות סעיף 14(א) לזו בדבר כליל האחריות לעבירה, ייאמר במפורש לאיוז מחלופות הטעיף מכוונת היא. הערה זו כבר עלתה בעבר, וחבל שגם במקורה זה הסתפקה התביעה בציון הטעמי כי אחריותן של המעורבות היא מכוח סעיף 14(א), סתמה ולא פירשה.

העונש הרואין למעורבות

כבר הבחרנו לא אחת כי הגם שמצד הדין נושאים המבצעים העיקריים, השותפים, המסיעים והמשדרים באחריות מלאה לביצוע העבירה, קבועו בסעיף 14(א) רישא, הרי שבבאו לנו בשאלת העונש ברוי כי לא הרי המבצעים העיקריים והשותפים בהרי המסיעים והמשדרים.

פשוט וברור הוא כי אילו הורשו המעורבות בשותפות מלאות לעבירה, ראוי היה לגזר להן מספר מאסרי עולם מצטברים כמספר הקורבנות אשר את חייהם קיפדו. יחד עם זאת, משהורשו הן ממשיעות בלבד, אין הדברים כן.

בעניינו, בקשה התביעה ליתן את עיקר המשקל לעובדות המקורה, ולאור חלון המשמעותי של המעורבות לדון פאילו היו שותפות מלאות לביצוע העבירה. וזאת, לאائق לעשות. את שהוציאה התביעה מכתב האישום "בדלת הראשית" לא ניתן להגביל דרך דרך "חחלון", ואת שווייתה התביעה בערכאה הראשונה לא ניתן להחזיר בערכאת הערעור.

ע' איו"ש 1776+1777/04
ע' איו"ש 2397/04

התביעה היא השולות על ניסוח כתב האישום, ובעניין זה חי ביהמ"ש ממה שמנוח בפנוי. הסכמתה של התביעה להמרת האישומים לסייע לעבירה בלבד, אף אם בטעות נעשתה, הינה בעל משמעות, ובצדק רב וראוי בא-כוח המעררות לטעון על כך בבודאות להודות באשומות שיוחסו לשתיים.

במתח הקיימים בין הצורך ליתן "הרשע רע כרשותו" לבין החובה לעשות צדק ולהעניק משקל אף לאינטראס הסתמכות, דומני כי במקרה זה נטה הcpf, כמובן, לצד המערורות.

יצוין, כי התביעה הצבאית לא השכילה להציג על מקרה בו גור בימי"ש זה עונש חמור ממאסר עולם אחד על מי שהורשע בסטיוע לריגיות מוות בכונה (ראה לדוגמא: ע' איו"ש 65/02 מוקדי נ' התובע הצבאי), אף כשהמדובר במקרה של מספר אנשים, ועל כן, חמור ככל שהיא עניינו, מצוים אנו לשמור על מדרג ענישה המבדיל בין המבצע העיקרי והשותף לעבירה.

אשר על כן, לא מצאתי ממש בערעור התביעה בעניינה של סנאא, ولو דעתך תשמע, יש לדחות ערעור זה.

בדומה, לא מצאתי ממש בערעור הסגנoria בעניינה של סנאא. כאמור, אף אם אונסאים אלו, על פי הדיבור, לראותה כמשיעת בלבד, וכך נעשה, אין ספק כי מצויה היה ברובד העליון של המיטיעים. אם בעניינו של אותו "מוקדי" מצאנו לגוזר עונש של מאסר אחד על מי שסייע למוחבל המתאבד בפיגוע ב��ו 5 בת"א, מוביל שנאמר לו במפורש כי מסיע והוא לפיגוע כאמור, הרי שעונשה של סנאא, אשר ידעה על כוונת המוחבל ואף מלאה חלק משמעותית בחובלו למקומות הפיגוע ובבחירה היעד המתאים, בודאי איינו צריך להיות כל ממן.

אשר לעונשה של קאהירה, דומני כי לאור העונש אשר נגור לسانאא, ולאור הסכמת הצדדים כי חלקן של השתיים דומה ועל כן אף עונשן יהיה זהה, יש לקבל את ערורה.

עיינתי בגזר דין של ביהמ"ש קמא, אשר ראה לגוזר לה 3 מאסרי עולם ו-30 שנות מאסר במצטבר, אך אין בדי לקבל נימוקיו. ביהמ"ש קמא היה עורך לעונש אשר נגור לسانאא שבועות ספרורים קודם לכך, אך לשיטתו שגה ביהמ"ש בהעתלו מחלוקת המשמעותי בהוצאת הפיגוע אל הפועל. אכן, יש ממש בהנמקה זו, אולם לאור הנימוקים המפורטים מעלה, ועיקר הסכמת התביעה לתיקון כתוב האישום, שוב אין גזר דין יכול לעמוד.

טופם של דברים; ראוי הוא ערורה של קאהירה להתקבל, ותחת העונש אשר נגור לה בבייהמ"ש קמא יש לגוזר לה עונש של מאסר עולם אחד בלבד.

השופט אל"ם א' וולף:

אני מסכימים.

השופט אל"ם מ' תירוש:

אני מסכימים.

1776+1777/04 ע. א' או"ש
2397/04 ע. א' או"ש

חוֹלֵט כָּאֵמֶר, בְּפִסְקַת דִּינּוֹ שֶׁהַנְשָׂא אֱלֵי שֶׁגַּרְדוֹן.

נִתְן וְתוֹדֵעַ הַזָּהָם, 31 בְּיוֹלִי 2005, כִּיּוֹם הַתְּשִׁסְיָה, בְּנוֹכְחותַת הַמְעֻרְעָות, באַי-כוֹחַן וְהַתּוֹבִ"ץ.

שופט

אנב"ז

שופט

רשימת: לפ

FROM : MOSHE S. TIROSH, M. D., LL. B., FCLM

FAX NO. : 972 3 6737756

Jul. 14 2005 09:45PM P2

לע' א-ז"ש 1776+1777/04
לע' א-ז"ש 2397/04

וחזרה לאמור, בפסק דין של הנשיה אלים שי גורשו.

גינו וחויה חיים. ב- ביולי 2005, בתמורה להשתתפות, בוגרות האוניברסיטה, באירועי-

שלאן
ה'תל'ג

שורה

אברהם

שופט

מספר מסמך: 0345059 אל"ם משה תירוש
שופט ביהמ"ש הצבאי לעורניר

(רשמה)

לעט לערעוץ ערכות נסיעות ורכישות

לעט לערעוץ ערכות נסיעות ורכישות

לעט לערעוץ ערכות נסיעות ורכישות

פ. 07

14-JUL-2005 THU 13:38 02084460

ע. איו. ש 1776+1777/04
ע. איו. ש 2397/04

וחולט כאמור, בפסק דין של חנשא אלים ש' גרזון,

נinth וחוודו חום, נזיל, 2005, בתמזה התשס"ה, בכוחות המורעורה, באיכוזן
(וחותב"ץ).

שופט אב"ד שופט

רשומות:

9

LISHEKA IMURIM

007

14/07/2005 14:30 FAX 02084460